

တစ်ညမှ၊ အသက်ရှင် နေထိုင်ရေးအတွက်
သားချီရန္တာန် ရောဂါဘယတို့ကို မပြောက်
မရွံ့ သူသူပုဆိုးသော တောကြီးမျက်ပည်။
ဝမ်းနိုးကြီးထဲသို့ သွားရောက်ပြီး 'ရှေ့'ရှာသူ
သုံး တောကျွန်း၍ လမ်းပြရသူ ပုဆိုးငယ်၊
စိုးသော ခြေလှုပ်သော လုံငယ်တစ်စီး၊ ကြမ်းကြုတ်
ရေသောက်သော တောကောင်များ။ နှင်းပြုလုပ်၊
သော တောင်တန်းကြီးများ၊ ထူးခြားဆန်းခြား
သော လေထုတန်း ဝင်လာများ ရောစပ်၊
ခြင်းအဖွဲ့ ဝတ္ထုများ၊ သမားရိုးကျ ဇာတ်
ကားမှ လမ်းခွဲထွက်နိုင်ရေးအတွက်
အသက် ကြိုးပမ်းမှု ...

ဖိုးကျော့
အလွမ်းကန္တာ
တောကန္တာ
တဝတက္ကသိုလ်

ပန်ကြားလွှာ (၂)

မပူပင်နှင့်

လိုအင်ဖြည့်မည်၊ တစ်နေ့ဆီ၌ ၊

သင့်ဆီငါရောက်၊ ငါ့ဆီလျှောက်ခဲ့၊

တစ်ယောက်အမြင်၊ အသင်နှင့် ငါ၊

နှစ်ခြိုက်တာလည်း ၊ ဖြစ်ပါစေမယ်၊

ဖလှယ်ကြရင်း၊ နှီးနှောရင်းပေါ့၊

သတင်းစကား၊ ကြားပြီးပလား။

မကြာမြင့်မီ၊

လာမည်ဆိုခဲ့၊ မျှော်ကြဆဲပါ၊

တကယ့်တကယ်၊ လာပါ့မယ်နော်၊

ခေါ်တယ် ဖိတ်တယ်၊ ကြိုနေတယ်ပေါ့၊

လာသာ လာခဲ့၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့၊

ဝံ့ဝံ့ဝိုင်းညီ၊ ကူကြမည်ပါ၊

တို့ ဆီဆန့်ထား၊ လက်အများကား၊
သင်အားတစ်နေ့၊ တစ်ယောက်ရွှေ့လည်း ၊
နောက်နေ့တစ်ယောက်၊ လက်တွဲလျှောက်လိမ့်၊
မဖော်ပြန်ဖို့ ၊ မှန်ကန်ဖို့ တော့၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ၊ မေးခဲ့ပါ။

လာမယ်နော် တကယ်၊
အဖြေပေးပါ၊ ဘယ်နေ့ပါလိမ့်၊
ဆယ်ဖြာ ဆယ်လက်၊ ချိုးရေတွက်ကြ၊
မနက်ဖြန်လား၊ ဒီနေ့လားနဲ့ ၊
စကားတိကျ၊ မေးမရသေး ... တဲ့ ။

လာပါ့မယ်နော် ...
ဩဩဟုတ်လား၊ တကယ်လားလို့ ၊
တော်တော့ တော်တော့၊ မလှည့်စားနဲ့ ။
(....) (....) (.....)

ဪ... ဟုတ်လား ဟုတ်လား-တကယ်လာနော်...
ဝိုးဝါးအတွေး၊ လာလမ်းငေး၍

မျှော်ခဲ့ရက်တွေ၊ ကြာခဲ့ပေပြီ၊
ဘယ်နှယ့်လဲဗျ၊ လာမေးကြတိုင်း၊
ဘယ်ကဘယ်လို၊ ဖြေရမယ်။

ဟိုတုန်းကတော့၊
မပူပင်နှင့် ၊ လိုအင်ဖြည့်မည်၊
လာခဲ့မည်ဆို (.....) ဆို၊
အိုး ... အို (.....) မဟုတ်လားလို့ ။ ။

ဖိုးကျော့။

ဪ... ကုန်းမှုခင်ရိုး၊ မြူခိုးငယ်မှုန်
ကုန်ရာသီပြောင်း လတပေါင်း၊ ညှာညောင်းစွန့်ချိ
ညှို့ညှို့ညှို့လို့ ရှို့မီးတွေထိန်၊ ကိမေပထမ
ပုရစ်ဖူးတန်၊ ခေတ်ကြူးပြန်
သစ်ထူး ဟန်သတာမို့...။ ။

ကျန်းမာရေးမှူး ဦးစောတေရီ ဆေးခန်းသို့ ပြန်လာချိန်မှာ ညဉ့်အ
တော် နက်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ခြေလှမ်းသည် သွက်လက်နေ၏။

မကြာခင် သန်းခေါင်ယံပင် ကြူးရော့မည်။

လသာရက် ဖြစ်သည် ။ ဆေးခန်းနောက်ဘက် တောင်ကုန်းရှိ သစ်
တောထဲမှ ပန်းထိမ်ငှက်တို့ တထိန်းထိန်း အော်မြည်သံကို ကြားနေရသ
ည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေလေသည် ။ ပန်းထိမ်ငှ
က်တို့ မြည်သံမှ တစ်ပါး ဘာအသံ ဗလံကိုမှ မကြားရပေ။

ဆေးခန်းဝင်းထဲတွင် အရွက်ကြွေစ ထင်းရှူးပင် အချို့တို့
ကျိုးတိုးကျဲတဲ။

အချို့ အပင်တွေက ရွက်နုရွက်သစ်တွေနှင့် ။

အချို့မှာ ဖူးငုံပုရစ် မြေနုကိုက်စ။

အချို့ကိုမူ လေအရွှေ့ကို စောင့်၍ ၊ ရွက်ဟောင်းတွေ ခြွေချနေကြဆဲ။

သစ်ပင်မျိုးစုံ အရွယ်အစား အကြိုအကြားတွင် လရောင်သည်
ရွမ်းမြနေသည် ။ သာလိုက်သည့် လ။ ညသည် အိပ်စက်ပစ်ဖို့ ပင် နှမြော
စရာ။

ဦးစောတေရီသည် ဆေးခန်းရှိရာ ဝင်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာ
၏။

ဆေးခန်းဘေးက သစ်တစ်ပင် အောက်တွင် ငူငူကြီး ထိုင်နေသော

လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည် ။ သူ့ကိုယ်တွင် လရောင်
ပြုံးပြုံးပြောက်က ထင်းနေသည် ။

‘ဦးလာဗန်ထော်’

ဦးစောတေရီက ပုံမှန်အသံနှင့် ခေါ်လိုက်သည် ။

ထိုင်နေသူက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

ခေါ်သံကိုလည်း လုံးဝ ကြားပုံမရ။

သူနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက် သလိုပင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေ၏။ ထိုသူ၏ မ
ထုံတက်သေး အမူအရာက ဦးစောတေရီ၏ စိတ်ကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
စေသည် ။

ညစောင့် လုံခြုံရေး ဦးလာဗန်ထော် မဟုတ်။

တစ်စုံတစ်ယောက်။

မရိုးမသားသူ တစ်ယောက်။

အကြံအစည်နှင့် ထိုင်နေသူ တစ်ယောက်။

ဆေးခန်းကို ဖောက်ခိုးရန် လာရောက် စောင့်ဆိုင်း နေသော သူခိုးသူ
ဝှက်များ ဖြစ်နေလေရော့လား၊ အတွေးတို့ က သူ့ရင်ကို ထိတ်စေသည် ။

ဦးစောတေရီ၏ သွက်သွက် လက်လက် လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းက
တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည် ။ မိမိ၏ ရင်ခုန်သံကို မိမိပင် ပြန်ကြားမိသည် ။ ရ
တ်ခြည်း သံသယတွေ ပြည့်သိပ်လာသည် ။

‘ဘယ်သူလဲ’

ဦးစောတေရီက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်သည် ။ ထိုင်နေသူက ရုတ်ခြည်း
လှုပ်ရှားလာသည် ။

သူသည် ဦးစောတေရီ၏ အမေးကို ခုမှ ကြားလိုက်ပုံ ရသည်။ ။

ဝီပြင်သော ဖြေသံက ချက်ချင်း ပေါ်မလာ။ စက္ကန့် အတော်ကြာမှ ...

‘ကျွန်တော်ပါ ဆရာ’

‘ဟေး’

သူ့အသံကို ကြားလိုက်မှ ဟိုနေ့ ဟိုနေ့တွေက ဤကဲ့သို့ပင် သူတွေ့ဖူးကြုံဖူးသော လူငယ်မှန်း သတိရလိုက်သည်။ ။

သို့သော်... ဦးစောတေရီသည် သူ့နာမည်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ အလေးအနက်လည်း မထားမိခဲ့။

ဤနေ့မှ သူ့စိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသလို အတွေးတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ဝင်နှောက်နေမိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဦးစောတေရီသည် သူ့အနားသို့ လျှောက်လှမ်းလာမိသည်။ ။

‘ဪ... မင်းကိုး...၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ’

‘လျှံထန်ပါ ဆရာ’

‘လျှံထန်’

ဦးစောတေရီကလည်း လျှံထန်ဆိုသော သူ့နာမည်ကို ပဲ့တင် ပြန်ထင်သည်။ ။ လရောင်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ ။ ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲလှ၏။

ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် ပင် ဦးစောတေရီက သူ့ဘေးရှိ သတွတ်ပင်အောက်က ခုံတန်းရှည်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ဤနေ့မှ နာမည်မေးမိသော၊ ဤလျှံထန်ဆိုသည့် လူရွယ်ကို သူတွေ
ဖူး ကြုံဖူးသည် မှာ ငါးကြိမ် ငါးခါထက် မနည်းတော့ဟု ထင်မိသည် ။

အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ရွာထဲက သူအပြန် နောက်ကျတိုင်း ဤ
လူငယ်ကို ဤလို သကာလ ညအချိန်မျိုးတွင် ဤနေရာ၌ တွေ့ရမြဲ၊ မြင်
ရမြဲဖြစ်သည် ။

ဤလထဲမှာ ပင် သုံးလေးခါ ရှိပြီ။

သို့သော်... အမှတ်မထားခဲ့။ သာမန်သာ သဘောထားခဲ့၏။

ဤနေ့ ဤအခါကျမှ ။

ထူးဆန်းသော ဤလူငယ်နှင့် တွေ့ကြုံရသော အချိန်အခါများကို ဦး
စောတေရီ စိတ်ထဲက ရေတွက်နေမိသည် ။

သစ်တောအရာရှိ အသစ်တစ်ယောက် ပြောင်းလာ၍ ရွာထဲမှာ ဧည့်ခံ
ပွဲလုပ်သော ညက တစ်ကြိမ်။

စာရင်းစစ်တွေ လာ၍ ညစာ ဖိတ်ကျွေးသော ထမင်းစားပွဲမှ အပြန်
ည၍ တစ်ကြိမ်။

ပတ်ဝန်းကျင် ရပ်ရွာသန့်ရှင်းရေး အစည်းအဝေးက အပြန်မှာ
တစ်ကြိမ်။

လူမမာ တစ်ယောက် ဗိုက်အောင့်၍ သူ့ကို လာခေါ်သော ညက
တစ်ကြိမ်။

ယခု စိုက်ပျိုးရေး အမှုထမ်းတစ်ယောက် ပြည်မကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်ပွဲက သူ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သ
ည် ။

သူနှင့် ဦးစောတေရီ တွေ့ကြုံဆုံရသော အချိန်တိုင်း ဤလို ညကြီးသန်းခေါင်ယံ အချိန်ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

ယခင်ကလည်း အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် သူ့ဆေးခန်းသို့ အပြန်နောက်ကျတိုင်း ဤလိုညမျိုးမှာ လျှံထန်ကို တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။ ။

ထိုစဉ်ကတော့ သူ့နာမည် လျှံထန်ဆိုသည် ကို ဦးစောတေရီ မသိသေး။ သိရန်နှင့် မေးမြန်း စုံစမ်းရန်လည်း အကြောင်းမထင်သေး။ ယခု တွေ့ရချိန်လောက်လည်း ညဉ့်မနက်သေးဟု ထင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အမှတ်သညာများ စွာ မထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

အစသော် ဆေးခန်းလုံခြုံရေး ညစောင့် ဦးလာဗန်ထော်နှင့် ရင်းနှီး၍ လာလည်သည် ဟု ထင်မိ၏။

သို့သော်... လျှံထန်က ဦးလာဗန်ထော်နှင့် လည်း စကားစမြည် အလျင်းမပြော။ သူ့ဘာသာသူ သစ်ပင်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတတ်၏။

ပြီးတော့။

ပြီးတော့... သူ့ကို နေ့ခင်းနေ့လယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ရ။ မတွေ့ရဘူး။

လျှံထန်ကား ညညကျမှ ပေါ်လာတတ်သူပါတကား။

ဦးစောတေရီမှာ ယခု အသက်သုံးဆယ်ကျော်ထိ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆေးခန်းဘေးက ဝါးအိမ်လေးတွင် ထီးတည်း နေသူ ဖြစ်၏။

ဦးစောတေရီ ဤအရပ်သို့ ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် ရောက်လာရသည်
မှာ လည်း ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။ ဤဒေသ၏ အခြေအနေကို
လည်း ကောင်းစွာ မကျွမ်းသေး။ အစိမ်း သက်သက်သာ ရှိသေး၏။

ထို့ကြောင့် လည်း ယခုညညကျမှ ရောက်လာ ပေါက်လာတတ်သော
ဤလူရွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်ထဲ ရနံ့မကင်းချင်။ ဘဝင်မကျချင်။
သံသယ သပ္ပာယ်အလို လိမ်ယှက်ကာ စိတ်ထဲက ပုဆစ်အိမ် ကွန်ရက်ကို
ဖြန့်ကြက်လာမိသည်။ ။

သူ... သူ... ဘယ်သူလဲ...၊ လူဆိုးလား... လူကောင်းလား... ဓားမြ၊
တန္တေ၊ သူခိုး၊ သူဝှက်...၊ သူပုန်သူကန်... သူနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာများ အ
ကောက်ကြံချင်သူပါနည်း။

ဦးစောတေရီ တွေးမရ။ ကျောထဲက စိမ့်တက်လာသည်။ ။ စိတ်ထဲက
ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ သောက ဝေဒနာသည် ရင်ထဲမှာ
သာ မဟုတ် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ တက်ချင်လာသည်။ ။

ဤကျန်းမာရေး ဆေးခန်းဝင်းထဲတွင် လူသားဆို၍ လည်း သူနှင့်
လုံခြုံရေးညစောင့် ဦးလာဗန်ထော်တို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိကြသည်။ ။
အခြား ကျောက်ထိုးဆရာ၊ သားဖွားဆရာမ စသည် ... စသည် တို့ မှာ
ရွာထဲ၌ နေကြ အိပ်ကြသည်။ ။

‘လျှံ... လျှံထန်’

‘ခင်ဗျား’

ဦးစောတေရီ၏ အသံမှာ တုန်ချင်လှသည်။ ။

လျှံထန်၏ အသံကတော့ ပကတိ။

‘ငါ့ညီကို အစ်ကိုတစ်ခု မေးမယ်ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မင်း ဘယ်လိုမှ တော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ နော်’

ဦးစောတေရီသည် လျှံထန်၏ မျက်နှာကို ခဏ ငေးနေမိသည်။ ။

သူသည် လျှံထန်၏ မျက်နှာပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခု အရိပ်အယောင် အသွင်သဏ္ဌန်ကို ရှာကြံ ငေးကြည့်နေသည်။ ။ ခဏကြာသွားသည်။ ။

လရောင် ပြုံးပြုံး ပြောက်ပြောက် ပက်ဖျန်းထားသော လျှံထန်၏ မျက်နှာကို မည်သို့မည်ပုံမှ အကဲမရ။

‘ဒီလိုကွ... အင်း’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဦးစောတေရီသည် သူမေးရမည့် စကား သင့်မသင့်ကို ချိန်ဆနေပြန်၏။ စကားကို ခဏ တန့်ထားပြန်သည်။ ။

ပြီးမှ ...

‘ဒီလိုကွ လျှံထန်၊ အစ်ကိုက ဒီဆေးခန်းက အမှုထမ်းဆိုပေမယ့် ဒီဆေးခန်းမှာ ရှိတဲ့ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေကို အစ်ကိုမပိုင်ဘူး သက်ဆိုင်ရာကပဲ ပိုင်တယ်၊ လွယ်လွယ် ပြောရရင်တော့ နိုင်ငံပိုင် အစိုးရ ပစ္စည်းပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာက ဦးလာဗန်ထော်ကို လခပေးပြီး လုံခြုံရေး ညစောင့်အဖြစ် ထားတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်နော်”

‘ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ် ဆရာ’

‘အေး... အဲဒီတော့ ညဆိုရင် ဒီဆေးခန်းထဲကို ဝင် ဝင်လာတတ်တဲ့ ... မင်း’

‘ဪ... ဪ... ကျွန်... ကျွန်တော်... သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာ၊

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ညညမှာ တွေ့လို့ ဆေးခန်းဖောက်ခိုးဖို့ ’

‘နိုး... နိုး... လျှံထန်... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ၊ အစ်ကိုက မင်းကို ဒီလိုစွပ်စွဲပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ညည မင်းကို ဒီမှာ တွေ့တွေ့နေတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပြောမလို့ ပါ၊ မင်းအကြောင်းကို သိချင်လို့ ပါ’

ဦးစောတေရီက လျှံထန်ကို အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။ အားနာသလို ဟန်ဆောင်၍ ပြောရသော်လည်း သဘောက မူ ဆင်တူသည်။ ။ သူက ရင်းနှီးချစ်ခင် ကြင်နာသည့် သဘောဖြင့် လျှံထန်၏ ပခုံးပေါ်လက်တင်၍ သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

‘ဆင်းရဲပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဒေသသားတွေက မခိုးတတ်ကြပါဘူး ဆရာ၊ ဒီအချိန်ရောက်ရင် ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်သတိရလို့ ဒီကို လာလာ နေတာပါ’

လျှံထန်၏ အသံမှာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ ။

လျှံထန်ကို ဖက်ထားမိသော ဦးစောတေရီ၏ လက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်စက် နှစ်စက် ဖိတ်စဉ် ကျလာသော အခါ သူ့စကားက လျှံထန်အား သူခိုး စွပ်စွဲသွားမိသလားဟု ဦးစောတေရီမှာ လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ။

‘ဟေး...’

ဦးစောတေရီသည် အာမေဍိတ်သံနှင့် အတူ လျှံထန်အား ဖက်တွယ်ထားသော လက်အစုံကလည်း ဤတစ်ခါတော့ အလိုလို လျော့ပြေလျော့ကျသွားသည်။ ။

‘သူဆိုတာက ဘယ်သူလဲ လျှံထန်၊ မင်း သိပ်သတိရတယ် ဆိုတဲ့ သူ’

‘ကျွန်တော့် ရည်းစား ... ကျွန်တော့် ချစ်သူ’

ဦးစောတေရီ၏ အမေးစကားကို လျှံထန်က သွက်သွက် လက်လက် ဖြေသည်။ ။

ဦးစောတေရီမှာ ထပ်မံ၍ အံ့သြရပြန်သည်။ ။

‘မင်းရည်းစားက တို့ ဆေးခန်းကလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူက ဟိုအဝေးကြီးက တောင်အောက်မြစ်ဖျားမှာ ၊ ဒီကကြည့်မှ သူတို့ တောင်ကို မြင်ရတယ်၊ ရွာကကြည့်ရင် တခြားတောင်တွေ တောတွေ ဆီးနေလို့ မမြင်သာဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီက လာကြည့်နေတာပါ ဆရာ’

‘ဪ...’

လျှံထန် လက်ညှိုးညွှန် မေးထိုးပြသော တောင်တန်းမြင့်ကြီးဘက် လှမ်းငေးကာ ဦးစောတေရီမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိ၏။

လျှံထန် ညွှန်ပြသော တောင်မြင့်တန်းသည် ကား အိန္ဒိယ မြန်မာနယ်စပ်၊

ဥယျမြစ်ဝှမ်းဖျားဒေသ။

အိန္ဒိယ နာဂမီဆိုဘို့၏ အရပ်ဒေသပါကလား...

ဪ... ကုန်းမူခင်ရိုး၊ မြူခိုးငယ်မှုန်

ကုန်ရာသီပြောင်း လတပေါင်း၊ ညှာညောင်းစွန်ချီ

ညှို့ညှို့ညှိုးလို့ ရှို့မီးတွေထိန်၊ ဂိမေပထမ

ပုရစ်ဖူးတန်၊ ခေတ်ကြူးပြန်

သစ်ထူးဟန် သတာမို့...။ ။

ယာတောင်သူတို့   တောင်ယာမီး   ရှို့ချိန်ဖြစ်သဖြင့်
တောင်တန်းမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ရှို့မီးတွေက တထိန်ထိန် ညီးနေသည် ။

လရောင်ထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လဲလျောင်းနေသော တောင်တန်း
မြင့်ကြီးပေါ်က မီးစောင်းတန်းကို လှမ်းမြင်နေရသည် မှာ ရင်မောစရာပင်။

ရှို့မီးတွေမှာ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးကို ပျံ့နှံ့ လောင်ကျွမ်းနေ
ရော့လား ရင်မောစရာပင်။

သို့သော် ထိုမီးတောက် မီးလျှံတွေမှာ လျှံထန်၏ ရင်ထဲက မီးတောက်
မီးလျှံတွေလောက်တော့ ပြင်းထန် လောင်မြိုက်နေလိမ့်မည် မဟုတ်
ဟု ဦးစောတေရီက ခန့်မှန်းမိသည် ။

‘မင်း... မင်းရည်းစားက ခု အဲဒီ တောင်ကြောပေါ်မှာ ပဲ ရှိသလား’

‘သူ သေပြီလား၊ အသက်ရှင် ရှိနေသလားဆိုတာ ကျွန်တော် ခုထိ မ
သိရသေးပါဘူး ဆရာ’

ကြေကွဲ လှိုက်မောသော လျှံထန်၏ အသံက ဤမျှသာ။

‘ဟေး...’

ဦးစောတေရီမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်း ဖြစ်ရပြန်သည် ။

‘မင်းဟာကလည်း ဘာမှ မသေချာ မရေရာလှပါလား ငါ့ညီရာ၊ ဘယ်လို
ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ၊ မင်းကတော့ အဲဒီ အိန္ဒိယ မြန်မာနယ်စပ်

ဥယျာဓိဝမ်းများ ဒေသကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို ရောက်သွားပြီး ဘယ်
လို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာလည်း ငါ့ကို ပြောပြပါဦးလားကွာ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ မနှစ်က ဒီလိုနွေလပါပဲ ဆရာ’

***

(၂)

‘ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်းပေါ်တဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ မျက်စိလည်
လမ်းမှားရင်း ဘယ်လိုများ အိမ်ပြန်မလဲ။

အလိမ္မာလေးရေ... ငဲ့ဆီလာပါဦး...။

အလို သိတတ်သူလေးရေ... ငဲ့အနား နေပါဦး။

ဒီတော၊ ဒီတောင်ထဲ ခုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း။

ငဲ့ကို လာပြောပါဦး...။

ငဲ့ကို လာကြည့်ပါဦး...။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ သီချင်းသံက လျှံထန်၏ ခြေလှမ်းကို တုံ့
ခနဲ ရပ်သွားစေသည် ။ ခြေလှမ်း အတုံ့မှာ နားကိုလည်း စွင့်မိလိုက်သည်
။

သီချင်းသံထဲမှာ ‘ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်းပေါ်တဲ့ တောကြီးမျက်မည်း
ထဲ ခုတော့ ငါတစ်ယောက်၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားရင်း ဘယ်လိုများ အိမ်
ပြန်မလဲ၊ ငဲ့ဆီလာပါဦး... ငဲ့အနား နေပါဦး... တဲ့ ’

သီချင်းသံ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရ၍ အကူ
အညီ တောင်းနေသံ။ လှိုက်လှဲ နှမ်းလျဖွယ်သော ကရုဏာသံ။

ချင်းတွင်း မြစ်ညာဖြစ်သော ဥယျာဓိဝှမ်းဒေသသို့ လျှံထန် ရောက်

နေသည် မှာ တစ်ပတ်ကျော်ပေပြီ။

ဤနေ့ ကြားရသော တေးသီချင်း ဆိုသံကဲ့သို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး ကျူးရင့်နေသော သီချင်းသံကို လျှံထန်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဘူးပေ။

ဤတော ဤတောင် ဤဝန်းကျင်၌ လျှံထန် ကြားဖူးနေကျ အသံတို့ မှာ ဝံညည်းသံ၊ ပြောင်ဟစ်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊ ဝက်အီသံ၊ တောခွေးအူသံ၊ ကျားဟိန်းသံတို့ သာ ဖြစ်သည် ။ ဤနေ့မှ ဤအသံကို ကြားရသည် ။

လျှံထန်သည် နားကို ပိုစွင့်ထားလိုက်သည် ။

စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဆယ်ထားသည် ။

သူ၏ နှလုံးခုန်နေသံကို ကြားရလုနီးပါးမျှ ငြိမ်သက်ထားသည် ။

စိတ်ကို အငြိမ်သက်ဆုံး ဆယ်ထားသလို ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း မယိမ်းမယိုင် မလှုပ်မရှားအောင် တောင့်ဆယ်ထားသည် ။

သီဆိုနေသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ သီချင်းသံမှာ နှလုံးသားထဲက ခံစားချက် အပြည့်နှင့် လှိုက်လှဲ ရင်မောဖွယ် ကောင်းလှသော အသံပင်။

အသံမှာ ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင် တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ပြန်ဟက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်မူ ဘယ်ဆီက လာမှန်း သူ မခန့်မှန်းတတ်၊ မတွေးတောတတ်။ အသံမှာ တောချိုင့်ဝှမ်း တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ဟည်းနေသည် ။

‘ဟေး...’

‘ဟယ်...’

အသံလာရာကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် လျှံထန်သည် လက်နှင့် ပါးစပ်ကို
ဝိုင်းစုသည်။ အသံကို တအားကုန် ညှစ်ထုတ်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လျှံထန် အော်ဟစ်လိုက်သော ‘ဟေး...’ ဟူသော အသံမှာ တောင်တန်းကြီးများကို ပဲ့တင် ပြန်ရိုက်သော ‘ဟယ်...’ ဟု သူ့ဆီသို့ ပြန်လာသည်။

‘ဟေး... ဟယ်...’

‘ဟေး... ဟယ်...’

ဤမျှဆိုလျှင် အသံရှင်၏ မူလနေရာ၊ သီဆိုနေရာသို့ လျှံထန် သိသွားလေပြီ။

တောတောင်ထဲတွင် အတွေ့အကြုံအရ ပဲ့တင်သံကို အသံ ပြန်ကူးယူမှုဖြင့် လျှံထန် ဖမ်းတတ်သည်။

‘ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်း ပေါတဲ့ တောကြီး မျက်မည်းထဲ မျက်စိလည် လမ်းမှားရင်း ဘယ်လိုများ အိမ်ပြန်မလဲ ...’

.....

.....

.....’

သီချင်းသံက မရပ်သေး။ ဆက်လက် သီဆို ကျူးရင့်နေဆဲ။

အသံ၏ အနိမ့်အမြင့် သီဆိုနေသံမှာ ပို၍ လှိုက်မောစရာ ကောင်းလာ၏။

တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ငိုသံသဲ့သဲ့ကိုပင် တပ်အပ် ကြားလာရသည်။
။ ဘယ်လိုဒုက္ခ၊ ဘယ်လို အခက်အခဲတွေနဲ့ များ ကြုံတွေ့နေရပါလိမ့်

မိန်းကလေးရယ်။

အသံရှင်က မည်သို့သော ခံစားချက်နှင့် သီဆို ရင့်ကျူးနေသည် ကို မသိရသော်လည်း လျှံထန်၏ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာသည် ။ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ညှပ်ကိုင် ဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားလိုက်မိသည် ။

‘အသံရှင်အား တောကြီးမျက်မည်းထဲ စပါးကြီးမြွေကများ အိမ်မပြန် နိုင်အောင် ညှို့ထားလေသလား...’

‘ဝံအုပ်တွေကများ သူ့ရှေ့က ဆီးကာနေသလား...’

‘ကျားသစ်ကများ သူ့နောက်ကို လိုက်ချောင်း နေလေသလား...’

စိုးရိမ်ကြောင့် ကြ စိတ်တွေက လျှံထန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်ခြည်း ပျံ့နှံ့ဆူဝေလာ၏။

နေကလည်း ညှိုးသွားပြီ။

သီချင်းသံ၏ ဆွဲငင်စွမ်းအားကြောင့် ထင်သည် ။

လျှံထန်၏ ခြေလှမ်းမှာ အသံကြားရာဘက်သို့ ချက်ချင်း လှမ်းမီလျက်သား ဖြစ်သွားသည် ။

တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံနေရလျှင် ရုတ်ခြည်း အဆင်သင့် ကူညီနိုင်ရန် လျှံထန်သည် သူ၏ ပခုံးပေါ်က လင့်လေးကို လက်ထဲ စွဲကိုင်လိုက်သည် ။

စောစောက သူလေးနှင့် ခွင်း၍ ရလာခဲ့သော တောကြက်သေ တစ်ကောင်ကို ဘေးတွင် လွှယ်ထားသော ဝံရေလွယ်အိတ်ထဲသို့ အလျင်စလို ထိုးထည့်ထားလိုက်သည် ။

လျှံထန်သည် ခြေလှမ်းကို အသွက်လက်ဆုံး လှမ်းလာသည်။ ။

ခဏအကြာမှာ ပင် တောင်နှာမောင်းကြော တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်မိသွားသည်။ ။

မကြာခင်ပင် ဖုန်းဆိုး ကိုင်းတောဟောင်း တစ်ခုနား ရောက်လာသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ ဝမ်းခေါင်းရသံ မြည်သံက သူ့ခြေလှမ်းကို ရုတ်ခနဲ တုံ့သွားစေသည်။ ။

လျှံထန်၏ စူးရှရဲရင့်သော မျက်လုံး အစုံထဲမှာ နွားနောက်တစ်ကောင်သည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ။

လူစိမ်းနံ့ရသော နွားနောက်က နှာမှုတ်သံ တစ်ချက် ထပ်ပြုသည်။ ။

‘ရှိယာ’

လျှံထန်၏ နှုတ်က ရုတ်တရက် လွှတ်ထွက်သွားသည်။ ။

‘နွားနောက်’ဟူသော လျှံထန်၏ အော်သံကြောင့် လွမ်းဆွေး ကြေကွဲ ဖွယ်ရာ တေးဆိုသံမှာ ချက်ချင်း ရပ်သွားသည်။ ။

နွားနောက်ကြီး၏ ဘေးနားက ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်မှာ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေ အင်္ကျီအပွကြီးနှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စမ်းရေစီးထဲတွင် တွဲလောင်းချထားသည်။ ။

နွားနောက်ပိုင်ရှင် မိန်းမပျိုလေးက လျှံထန်ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့သြတကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ မျက်တောင်ပင် မခတ်မိ။

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်မှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ ။ မွေးညှ

င်းများ ထိုးထိုးထောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဤမျှလှပသော မိန်းကလေးကို သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ ဤနေ့မှ တောစောင့် တောင်စောင့်နတ်များက သူ့ကို တမင် လှည့်စား ဖြားယောင်းလေသလား။ အသံနှင့် ပထမဦးဆုံး လှည့်ဖြားခေါ် သလို ယခု ရုပ်နှင့် ဖမ်းစားလေမလား။

လျှံထန်က မိန်းမပျိုလေးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ရုတ်တရက် မှ င်တက်မိ နေ၏။ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

မိန်းမပျိုလေးသည် ရိုးရာ ဂျပ်ခုတ် သင်တိုင်းအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသ ည်။ သင်တိုင်း အင်္ကျီပေါ်တွင် ကျားသစ်ရေ အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထား၏။

အဝတ် ဖုံးအုပ်ထားခြင်း မရှိသော အသားအရေတို့ က ဖြူစင်အိည က်နေသည်။ ။ မျက်လုံး ကြည်ကြည် ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထူ ထဲသည်။ ။ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းမှာ ပြည့်မို့ပြီး ပါးအို့နှစ်ဖက်က နီစွေနေသ ည်။ ။ နှုတ်ခမ်းထူထူမှာ လျှမ်းစို၍ ရွန်းလက်နေသည်။ ။ ငေးလောက် အောင် လှပသော ပကတိအလှ။

နားတွင် လတစ်ခြမ်း သဏ္ဌာန် ရွှေနားကွင်းနှင့် ၊ လက်နှစ်ဖက်မှာ ဖ န်လက်ကောက် အစိမ်းအနီနှင့် ၊ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ လွယ်ပလိုင်း အရှ ည်နှင့် ၊ ပလိုင်းထဲမှာ ဓားနှင့် ၊ လက်ထဲမှာ လည်း တုတ်တို တစ်ချောင်း နှင့်။ ။

လျှံထန်မှာ မိန်းမပျိုလေးကို အတန်ကြာကြာ ငေးနေမိသည်။ ။

မိန်းမပျိုလေးက မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်သောအခါ လျှံထ န်၏ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖိုခနဲ လှစ်ဟာသွားသည်။ ။

မိန်းမပျိုလေး၏ စူးစူးရဲရဲ အကြည့်က လျှံထန်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသ

ည် ။

‘သီ... သီချင်းဆိုနေတာ... နင်... နင်လား’

‘အေးပ’

လျှံထန်၏ မဝံ့မရဲ အမေးကို မိန်းမပျိုလေးက မတုန်မလှုပ် ဖြေသည်

။

‘သူ့စကားလည်း ငါနားလည်တယ်၊ ငါ့စကားလည်း သူနားလည်တယ်၊ နာဂမလေးလား၊ ချင်းမလေးလား၊ ကချင်မလေးလား’

လျှံထန် စိတ်ထဲက ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည် ။

အမှန်က လျှံထန် ထင်တာလည်း တစ်ခုမှ မဟုတ်။

သူကား မိဆိုမလေးတည်း။

‘နင်... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်လဲ’

မိန်းမပျိုလေး၏ ပကတိမေးသံက လျှံထန်၏ စိတ်ကိုတော့ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားစေသည် ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားမိသည် ။

ရုတ်တရက်မူ လျှံထန်မှာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်သွားသည် ။

‘နင်... ဘယ်ကလဲ’

မိန်းမပျိုလေး၏ အသံက ထပ်ဆင့် ပေါ်လာပြန်သည် ။

‘ငါ... ငါ... ဟို... ဟိုဘက်က’

သီချင်းသံ ကြားစကမူ ကရုဏာသံ ပြည့်ဝသော သူ့အသံ၊ သူ့ ဆွဲ

ဆောင်မှုကြောင့် သူ့ကို သနားမိ၍ အကူအညီ ပေးရအောင် လိုက်လာမိသော လျှံထန်မှာ ယခု မိန်းမပျိုကလေးနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ဆုံစည်းမိသော အခါ အလိုလို ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်။ ။

အလွန်သွက်သော သူ့နှုတ်ကလည်း ယခုတော့ ရုတ်ခြည်း ဆွံ့အနေပြန်၏။

လျှံထန်မှာ မိန်းမပျိုလေး၏ အမေးကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း ဝီဝီသသ ပြန်မဖြေ တတ်တော့။

‘နင်တို့ ... ဖုန်းဆိုး တောထဲ ဘာလာရှာတာလဲလို့ ’

မိန်းမပျိုလေး၏ အသံက တတိယမ္ဘီ ထပ်မံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ။

သို့သော် ... ပထမ တွေ့စက မေးသံလို မာမာ ထန်ထန်တော့ မဟုတ်။ ပျော့ပျောင်း ညှင်းသွဲ့လာ၏။

သူ့ကို နတ်ဒေဝတာများ လှည့်စားခြင်း မဟုတ် ‘လူမလေး’ စစ်ဟူသော ယုံကြည် ကိုးစားမှုကြောင့် လျှံထန်မှာ ရဲရဲရင့်ရင့် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ။

‘ဟေး... နင်... ငါတို့ ယာတောဟောင်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ ’

‘နင်ခေါ်လို့ လာတာပါ’

လျှံထန်က ခပ်ရဲရဲ ဖြေလိုက်သည်။ ။

‘ဟင်... နင့်ကို ဘယ်သူက ခေါ်လို့ လဲ’

‘နင်ကပဲ ခေါ်တာ’

‘နင့်ကို ခေါ်ရအောင် ငါလည်း မသိ... မသိကော’

မိန်းမပျိုလေးက သူမခေါ်ရကြောင်း အံ့ဩသံနှင့် ဆိုသည်။ ။

‘စောစောက နင်ပဲ ခေါ်ခေါ်နေတာ...၊ ကျားသစ်၊ ဝံ၊ မြွေ၊ ကင်းပေါ်
တဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ၊ ခုတော့... ငါတစ်ယောက်တည်း ငါ့အနား
နေပါဦး... ငါ့အနား လာပါဦးဆို ... အဲဒါကြောင့် ငါလာတာပ’

မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ် စတော့ ချက်ချင်း လျှံဖိတ်လာ
သည်။ ။

‘ငါ... ငါက သီချင်းဆိုနေတာ... နင့်ကို မခေါ်ရပေါင်’

‘မသိဘူးလေ... နင့်သီချင်းကလည်း ငါ့ဆီလာပါဦး... ငါ့အနား နေပါ
ဦး ဆိုတော့... ငါက ငါ့ကို ခေါ်တယ် ထင်လို့ ပြေးလာတာ’

လျှံထန်၏ စကားကို အမျိုးသမီးက သဘောကျ၍ တခစ်ခစ် ရယ်
မောပစ်လိုက်၏။

အမှန်မှာ ချင်းအမျိုးသားလေး ဖြစ်သော လျှံထန်နှင့် မိမိအမျိုးသ
မီးလေး တို့ မှာ စကားချင်း နှီးနှောရုံသာ ဖြစ်သဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ကောက်
လည်း လွဲတော့ လွဲနိုင်၏။ သို့သော်... လျှံထန်ကား ဤဒေသ သား တို့
၏ စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင် ဆိုနိုင် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် လည်း တခစ်ခစ် ရယ်မော နေသော မိမိမလေးကို လျှံထ
န်က သဘော နှစ်ခြိုက် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ။

‘နင့်ကို ခေါ်ရအောင် ငါက နင့်ကို သိလို့ လား၊ ပြီး... နင်က
ငါ့အိုးဂျောင်းလား’

‘ဘာ... ဘာ... ငါက ဘာလို့ နင့်ခွေးဖြစ်ရမှာ လဲ’

လျှံထန်၏ စကားကို မိန်းမပျိုလေးက သဘောကျ၍ တဟားဟား ရ
ယ်လိုက်ပြန်၏။

‘ငါက ငါ့ခွေးကို ခေါ်တာဟ၊ ငါ့ခွေးကို လွမ်းလို့ သီချင်းဆိုနေတာ’

‘နင့်ခွေးက ဘယ်သွားလို့ လဲ’

‘သေ... သေပြီ’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ’

လျှံထန်၏ အမေးကို မိန်းမပျိုလေးက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ပစ်လိုက်၏။

မိဆိုမလေး၏ မျက်နှာမှာ စောစောကလို ချင်ချင်ပျပျ၊ ချန်းချန်းမြမြ မရှိတော့။ တဖြည်းဖြည်း သုန်မှုန် ညှိုးရော်လာသည် ။

‘နင် ချင်းတွင်းကလား’

မိန်းမပျိုလေးက ခေါင်းပြန်မော့၍ မေး၏။

‘အေးပ... ချင်းတွင်း ပြောရမှာ ပေါ့၊ ဥယျာဉ်က’

‘ဥယျာဉ် ချင်းတွင်းဖျားပ၊ အတူတူပဲဟာ’

‘ဆိုလိုက်ပါတော့’

မိဆိုမလေး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် တင်းမာသွားသည် ။

သူမသည် လျှံထန်၏ ဝဲသောအသံကို ဖမ်းမိ၍ ‘ချင်းတွင်း’ကလားဟု အတတ်မေးခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ ဒေသသား စစ်စစ်သည် ဤလေသံမျိုး မဟုတ်ပေ။

‘နင်တို့ ချင်းတွင်းက လူတွေပဲ ငါ့ခွေးကို သတ်သွားတာ’

‘ဘာ...’

လျှံထန်မှာ ရုတ်တရက် အံ့သြသွားမိသည် ။

‘နင်တို့ ချင်းတွင်းသားတွေလေ... ငါ့အစိုးရောင်းကို သတ်သွားတာ’

‘ဟယ်’

လျှံထန်သည် သက်မ တစ်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်မိသည်။

မိဆိုးမလေး၏ ‘နင်တို့ ချင်းတွင်းသားတွေ ငါ့ခွေးကို သတ်သွားတာ’
ဆိုစကားက လျှံထန်၏ ရင်ကို ထိတ်သွားစေသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် လျှံထန် သိလိုက်ပါပြီ။

စိတ်အတွေးမှာ ခရီးအစသို့တိုင် ရုတ်ခြည်း ထင်သွားရသည်။

***

(၃)

ကာလမှာ ဆောင်းနှင်း နွေဦးသမယပင် ဖြစ်သော်လည်း လျှံထန်တို့
၏ ချင်းတွင်းမြစ်ညာ ဒေသကား အေးတုန်း ချမ်းတုန်းပင်တည်း။

အချိန်မှာ နေခြည်ရပ်စသာ ရှိသေးသည် ။ တောင်ကြီးတောကြီး ကာ
ဆီး ဝန်းရံထားသော အရပ်မို့ နေလုံးပျောက်သည် နှင့် အမှောင်ရိပ်က စ
တင် ဝင်ရောက် လာလေသည် ။

ဦးကာထန်သည် တဟီးဟီး ညည်းကာ ဘာဘူ စောင်စုတ်တစ်ထည်
ကို မလုံမလဲ လွှမ်းခြုံပြီး မီးဖိုဘေးက ကွပ်ပျစ်တွင် လှဲနေသည် ။

သူသည် နန့်ရေရွာ ဝန်းကျင်တွင် အလွန် ကျော်ကြားသော
မုဆိုးကျော်တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ယခုအခါ သူသည်
ငှက်ဖျားဒဏ်ကြောင့် မီးဖိုဘေး၌ လဲနေ၏။ အသက်ကလည်း ခြောက်ဆ
ယ်ကျော်ပေပြီ။ ဇရာ၏ အမှတ်သညာများ သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်
နှက်နေလေပြီ။

တောလိုက် အမဲပစ် မသွားနိုင်သည် မှာ ပင် တစ်လနီးပါး ရှိသွား
လေပြီ။

ဦးကာထန် လှဲနေသော မီးဖိုတစ်ဖက် ဘေးတွင် ခွေးတစ်ကောင် လှဲ
အိပ်နေသည် ။ ခွေးအနားတွင် လျှံထန်က ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ၏။

ထင်းတုံးကြီးတွေနှင့် နေ့ညမပြတ် မီးမသေသော မီးဖိုးထဲတွင် လျှံ

ထန်သည် မြားတံလုပ်ရန် ဖဲထီးသံလုံး တစ်လုံး ထည့်ဖုတ်ထားသည်။ ။

မီးထဲ ထည့်ဖုတ်ထားသော ဖဲထီးသံလုံး ရဲရဲနီလာသောအခါ လျှံထန်သည် ညှပ်နှင့် လှမ်းကောက်၍ ပေခုံပေါ်တွင် တင်သည်။ ။ ပြီး... အဖျားတစ်ဖက်ကို တူနှင့် ပြားသွားအောင် ထုရိုက်လိုက်၏။

သူလိုချင်သည့် အပြား မဖြစ်မီ မီးအေး၍ သံလုံး မာသွားသောအခါ ထိုဖဲထီးသံချောင်း မလုံးမပြားကို မီးဖိုထဲ တစ်ခါ ထပ်ထည့်ပြန်၏။ ဖဲထီးသံချောင်း ရဲရဲနီလာအောင် သူ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။

လျှံထန် အနားတွင် မီးပူငွေ့ လှံရင်း လှံအိပ်နေသော ခွေးကျားဗိုလ်သည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။ အငယ်နှစ်ကောင်ကလည်း ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ။ ကျားဗိုလ်သည် ခြံအိမ်ရှေ့ဘက် လှမ်းထွက်သွားသည်။ ။ မကြာခင် ဟောင်သံ ကြားရ၏။

‘ဝေါင်း’

‘ဝေါင်း’

‘ဟဲ့ခွေး... ခွေး... ဦးကာထန်၊ ခွေး... ခွေးကြည့်ပါဦး... ဗျို့’

‘အောင်... အောင်... ကျားဗိုလ်... လာ လာ’

အိမ်ရှေ့ခြံမှ လူသံကြောင့် လျှံထန်က သူ၏ အမဲလိုက်ခွေး ကျားဗိုလ်ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

လျှံထန်နည်းတူ ဦးကာထန်ကလည်း အိပ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ပြီး အပြင်က လူတွေကို လှမ်းမေးသည်။ ။

‘ဘယ်သူတွေလဲဗျို့ ...’

‘ကျွန်တော်တို့ ပါ ...၊ ဟာကာတို့ ၊ ထာသင်မော် တို့ ပါ၊ ခွေးကို ကြည့်ပါဦး ... ဦးကာထန်’

ထာသင်မော် ဆိုသူက ခွေးကြည့်ပါဦး... ဟု ဆိုသည် ကို လျှံထန်က တစ်ချက် ပြုံးမိလိုက်သည် ။

အမှန်မှာ လျှံထန်၏ အမဲလိုက်ခွေး ကျားဗိုလ်သည် အပြင်က ဧည့်သည် စကားမဆုံးမီကပင် သူ့သခင်၏ ခေါ်သံကြောင့် သခင်အနား ပြန်ရောက်နေချေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် မီးဖိုဘေးတွင် ပြန်၍ ပင်လဲအိပ်နေလေပြီ။

ခွေးကျားဗိုလ်၏ တာဝန်မှာ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေ လာကြောင်း သူ့သခင်အား သတိပေးရုံသာ ဖြစ်သည် ။ သူ့သခင်က ဧည့်သည် မှန်းသိ၍ သူ့ကို ပြန်ခေါ်နေလျှင် သူ့တာဝန် ကျေပွန်ပြီဟူသော သဘောပင်။ အကယ်၍ သူ့သခင်က ခိုင်းစေလျှင်တော့ ကျားဗိုလ်သည် အသက်စွန့်၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ခွေးကျားဗိုလ်က မီးဖိုနားတွင် ပြန်အိပ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဧည့်သည့် သုံးယောက်သည် ဦးကာထန်နှင့် လျှံထန်တို့ အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်လာကြသည် ။ အိမ်ထဲ ဝင်လာကြသော ဧည့်သည် သုံးယောက်အား လျှံထန်သည် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည် ။

‘ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ...’

လောကဝတ် စကားဆိုရင်း သူတို့ သုံးယောက်ကို အကဲခတ်မိသည် ။

သူတို့ သုံးယောက်ထဲတွင် အသက်အကြီးရင့်ဆုံးဟု ထင်ရသူမှာ အသားညိုသည် ၊ အရပ်ပုသည် ၊ နှာခေါင်းပြားသည် ၊ မှေး၍ စူးရှသေးငယ်

သော မျက်လုံးအစုံ ရှိသည် ၊ ပါးစပ် အတန်ငယ်ပြ၍ မေးရိုး ချွန်လွန်းသည် ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လေးထောင့်နီးနီးမျှ ရှိသည် ။ လေးထောင့် မျက်နှာအောက်မှ ချွန်သော မေးကြောင့် ဇီးကွက်မျက်နှာနှင့် တူသည် ။

အလယ်လူသည် အသားနီစပ်စပ် ရှိသည် ။ မျက်လုံးပြူးသည် ။ နားရွက်မှာ သေးငယ်၍ မျက်နှာချွန်သည် ။ မျက်လုံး၏ အရောင်မှာ မွဲပြာသည် ။ နှာခေါင်းသည် အဖျားလုံး၍ နှာရောင် အနည်းငယ် ကောက်ချင်သည် ။ နဖူးမောက်သည် ။ လည်ပင်း စလုတ်ကြီးသည် ။ ထူးခြားသည် မှာ တောခွေး တစ်ကောင်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ သေးသွယ်လွန်းလှသည် ။

အငယ်ဆုံးလူ၏ ဥပဓိရုပ်ကမူ ထူးခြားချက်များ စွာ မရှိလှပေ။ အသား မဖြူမညို။ နှာခေါင်း မချွန်မပြား။ နားရွက်ကလည်း သူ့မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။ မျက်လုံးကမူ စူးရှ တောက်ပြောင်သည် ။ အရပ် မနိမ့်မမြင့် ရှိပြီး တောင့်တင်း ခိုင်မာသော ကိုယ်ခန္ဓာ တည်ဆောက်ပုံရှိသည် ။

သူတို့ သုံးယောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသောအခါ လျှံထန်သည် သူတို့ ဆီမှ မျက်လုံးတွေကို ရွှေ့လိုက်ရသည် ။

‘နေကောင်းလား ဦးကာထန်’

သူတို့ ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးနှင့် ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသူက ဦးကာထန်ကို စမေးသည် ။

‘မြင်တဲ့ အတိုင်းလေ’

ဦးကာထန်က ဧည့်သည် သုံးယောက်ကို မမှီတ်မသုန် ငေးကြည့်နေ၏။

ဧည့်သည် သုံးယောက်ကလည်း ဦးကာထန်ကို ငေးကြည့်နေကြသည် ။

လျှံထန်သည် ရေနွေးကြမ်းအိုးနှင့် နှစ်လုံးတည်းသာ ရှိသော အကြမ်းပန်းကန်လုံး၊ ဆားခွက်တို့ ကို သူတို့ အနား လှမ်းရွှေ့ပေးလိုက် ၏။ ‘အဖန်ရည် သောက်ကြပါကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မင်း... မင်း’

‘ဦးကာထန် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်’

အထစ်အငေါ့ စကားကြောင့် ဧည့်သည် က ပြောသည် ။

‘အေးကွ’

‘ကျွန်တော် ကူပွန်က ထာသင်မော်လေ’

ထာသင်မော်ဆိုသော လူရွယ်က ဦးကာထန်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စိုက်ကြည့်၍ ပြန်ကြားလိုက်၏။ ဦးကာထန်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသ ည် ။

‘အေးလေ၊ မင်းနဲ့ ငါ မတွေ့တာတောင် တော်တော် ကြာပြီပဲ၊ မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ’

‘မတွေ့ဆို ကျွန်တော် ဖားကန့်ဘက် သွားနေတာ သုံးနှစ်နီးပါးတော င် ရှိပြီ ဆလိုင်း’

‘ဪ... အဲဒါကြောင့် မတွေ့မိကြတာကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဖားကန့်ဘက် မင်း ဘာသွားလုပ်တာလဲ’

‘ကျောက်စိမ်း သွားတူးတယ်လေ ဦးကာထန်’

‘မင်း... အလျင်ကတော့ ချင်းတွင်းထဲမှာ ရွှေကျင်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မှန်ပါသည်။ ။

ချင်းတွင်းမြစ်သည် ခန္တီးအထက် ဟူးကောင်း ချိုင့်ဝှမ်း ကချင်ပြည်နယ် ကူပွန်တောင်မှ မြစ်ဖျားခံလာသော တနိုင်းခမြစ်၊ ထို့အတူ ဟူးကောင်းတောင် ကြားမှ ပင် မြစ်ဖျားခံလာသော တဝမ်းခမြစ်တို့ နှင့် တရံမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော မြစ်ဖြစ်သည်။ ။

ချင်းတွင်းမြစ်၏ အစအဆုံးမှာ မိုင်ခြောက်ရာနီးပါး ရှည်၍ ရှမ်းနီ၊ နာဂ၊ ချင်း၊ ကချင် တိုင်းရင်းသားတို့ နေထိုင်ရာဒေသ ဖြစ်လေသည်။ ။

ချင်းတွင်းမြစ်ဖျားတွင် ရွှေကျင်၍ ရသည် ကိုတော့ လူတိုင်းလိုလို သိကြသည်။ ။

ချင်းတွင်းမြစ်၏ လက်တက်ဖြစ်သော ဥယျမြစ်ဝှမ်း ဒေသက ယွန်းချောင်းပေါ်က နတ်နန်းရွာဆိုလျှင် နွေရာသီရောက်က တစ်ရွာလုံးလိုလို ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်တတ်ကြသည်။ ။

ချင်းတွင်းထဲက ထွက်သော ရွှေထဲတွင် နတ်နန်းရွာရွှေသည် အရည်အသွေး အကောင်းဆုံး၊ နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ။

ဦးကာထန်တို့ နန်းရေရွာမှာ တော့ ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းကို မလုပ်ကြ။ ချင်းတွင်း ဘေးဟု ဆိုသော်လည်း မြစ်ရိုးနှင့် အလှမ်းအတော် ဝေးသဖြင့် ရွာသူ ရွာသားတွေမှာ သစ်မွေးရှာခြင်း၊ တောထဲတွင် ဆေးမြစ်တူးခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းတို့ ကိုသာ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိကြသည်။ ။

ဦးကာထန်၏ သားဖြစ်သူ လျှံထန်ကလည်း ဦးကာထန်နည်းတူ သစ်မွေးရှာခြင်း၊ ဆေးမြစ်ရှာခြင်းထက် အမဲလိုက်ခြင်းကိုသာ ပို၍ နှစ်သက်

လေသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း လျှံထန်သည် သူ့အဖေနှင့် အတူ တောထဲ တောင်ထဲ လိုက်ကာ အမဲလိုက်နေရသူ ဖြစ်လေသည် ။

ယခု သူ၏ အဖ ဦးကာထန် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲနေသော အခါ သူတို့ သားအဖမှာ အမဲလိုက် မထွက်ဖြစ်ကြတော့။

လျှံထန် တစ်ယောက်တည်း သွားမည်ဆိုတော့လည်း သူ့အဖေက လျှံ ထန်ကို ခွင့်မပြု၊ တော သိပ်မကျွမ်းသေး။ ငယ်သေးသည် ဟု တားထား ၏။

မှန်ပါသည် ။

လျှံထန်၏ အသက်မှာ ယခုမှ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

‘ဘယ်နှယ့်လဲ မင်း ဖားကန့်ဘက် ကျောက်စိမ်း သွားတူးတာ ဟန်ကျ ရဲ့ လား’

‘ဟိုတုန်းကတော့ အဆင်ပြေပါတယ် ဦးကာထန်၊ ခုတော့သာ’

ထာသင်မော် ပြောသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ယခင် ဖားကန့်ဘက် သွား၍ ကျောက်စိမ်း တူးသော လုပ်ငန်းမှာ အလွန် အဆင်ပြေခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း ယခု ဦးကာထန်အိမ် ရောက် နေကြသော ထာသင်မော်၊ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ သည် မိရိုးဖလာ အလုပ်ဖြစ်သော ချင်းတွင်းတွင် ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းကို ပစ်ကာ ဖားကန့်ဘက် မိသားစု အားလုံး ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြသည် ။

ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းမှာ သူတို့ အတွက် နွေတစ်လ နှစ်လ ယာယီ သာ။ မိုးကျ လာပြီး ချင်းတွင်း ရေစီးသန်လာပြန် ဆိုလျှင် သူတို့ ၏ ရွှေ

ကျင်သော လုပ်ငန်းမှာ အလိုလို ရပ်တန့်သွားကြ၏။

ဖားကန့်ဘက်တွင် ကျောက်စိမ်း ခိုးတူးရသော အလုပ်မှာ ကား ဆယ့်နှစ်လရာသီ လုပ်လို့ ရသည် ။ ရွှေကျင်သော လုပ်ငန်းနှင့် စာလျှင်ကြီးပွားဖို့ လည်း မြန်ဆန်သည် ။

ထို့ကြောင့် လည်း ထာသင်မော်၊ ဟာကာနှင့် ထန်ဗူးတို့ သည် ကူပွန်ရွာတွင် မိရိုးဖလာ ရွှေကျင်နေခဲ့ကြရာမှ ဖားကန့်ဘက် ပြောင်းသွားကြသည် ။ ဖားကန့်တွင် ကျောက်စိမ်း ခိုးတူးကြသည် ။

သူတို့ မှာ ဖားကန့်ဘက် ပြောင်းသွား၍ ခြောက်လလောက် အကြာမှာ ပင် သူတို့ ၏ ဇနီးသားသမီးများကို လာခေါ်သွားကြသည် ။

သူတို့ ထင်သကဲ့သို့ပင် ဖားကန့်ဘက်တွင် ကျောက်စိမ်း ခိုးတူးသော အလုပ်ဖြင့် ကြီးပွားနေကြသည် ။ စီးပွားရေး သမားများ နှင့် လည်း အဆက်အသွယ် ဖြစ်နေကြသည် ။ လူရည်လည်း လည်လာကြသည် ။ စီးပွားရေး နားမျက်စိ ပွင့်လာကြသည် ။ လောဘရမ္မက်လည်း ကြီးလာကြသည် ။ မြို့ကြီးပြကြီးက စီးပွားရေး သမားများ နှင့် အဆက်အသွယ် ဖြစ်ကာ ပို၍ ပို၍ ကြီးပွားလာရန် စိတ်ထက်သန်လာကြသည် ။

ထို့ကြောင့် လည်း မိမိရွာဘက်ကို သူတို့ ခြေဦး မလှည့်ဘဲ နေခဲ့ကြသည် ။ သုံးနှစ်ခန့်ပင် ရှိသွားလေပြီ။ ယခုတော့ သူတို့ သည် မိမိ ရွာဘက်သို့ပြန်၍ ခြေဦး လှည့်ပြန်သည် ။ ဤသည် တို့ မှာ အဘယ်ကြောင့် နည်းဆိုသည် ကို ဦးကာထန်က သိချင်နေသည် ။

ဦးကာထန်သည် သူသိလိုသော အချက်ကို ချက်ချင်း ကောက်မေး၏။

‘ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခု ဖားကန့်ဘက်မှာ အစိုးရက စစ်ဆင်ရေးတွေ လုပ်နေတယ်၊ ဆလို

င်း... အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်စိမ်း တူးတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း ရပ်ထားရတယ်ဗျ’

‘ဟေ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ’

‘အဲ ဒါနဲ့ ... ထာသင်မော်ကိုတော့ ငါသိပါတယ်၊ နောက် နှစ်ယောက် ကကော ဘယ်သူတွေတုန်း’

ဦးကာထန်က ထာသင်မော်နှင့် အတူ ပါလာသူ နှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးပြန်၏။

‘ဒီကောင်က ဟာကာလေ၊ ဦးကာထန် မသိဘူးလား၊ ကျွန်တော်တို့ ကုပ္ပန်ရွာ တောင်ပိုင်းက ဦးခေါင်လျှံထန်ရဲ့ သားလေ’

‘ဪ... ဪ...၊ ဦးခေါင်လျှံထန်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဟာကာဆိုသူ လူရွယ်ကလည်း ဦးကာထန်ကို လေးလေးစားစား ပြန်ကြည့်နေသည် ။

‘သူက ထန်ဗူး ခေါ်တယ်... ဦးကာထန် သိမှာ ပါ၊ ဆလိုင်းထန်ထောင်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးလေ...’

‘ဪ... ဆလိုင်းထန်ထောင်ရဲ့ ညီကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး... အေး၊ အဲဒါနဲ့ မင်းတို့ လာတဲ့ ကိစ္စကတော့ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသကို အလည်သက်သက်ပဲလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... အလည်ဆိုလည်း မှန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုကတော့

ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့မှာ ချင်းတွင်းဖျား တက်ပြီး ရွှေကျင်ကြမလားလို့ ပါ’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ရွှေကျင်တဲ့ လုပ်ငန်းက မင်းတို့ ကူပွန်ရွာသားတွေ မိရိုးဖလာ အလုပ်ပဲ... နွေဆိုရင် တစ်နေ့လုံး တစ်ရွာလုံး လုပ်ကြတာပဲ’

‘ကျွန်တော် တို့ က ကူပွန် နတ်နန်းမှာ ရွှေ မရှာပါဘူး...၊ ဦးကာထန်’

‘ဟေး... ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ၊ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာမှာ ဆိုတော့ အိမ်မကွာ ၊ အိုးမကွာ၊ သားမယားမကွာ ပိုမကောင်းဘူးလား ထာသင်မော်ရဲ့ ’

‘ဒီလို ဦးကာထန်ရဲ့ ’

‘အေး... ဆိုပါဦး၊ ရေနွေးကြမ်းလည်း သောက်လေကွာ... လျှံထန် အဘ မိတ်ဆွေတွေကို ဆတ်သားခြောက် ဖုတ်ပေးပါဦးကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

လျှံထန်က သူနှင့် မသိသော သူ့အဘ၏ မိတ်ဆွေတွေကို ဆတ်သားခြောက် ဖုတ်ပေးရသည် ။

‘ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာ အိမ်မကွာ အိုးမကွာ ဆိုတာတော့ ဦးကာထန် ပြောသလို ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်မှာ က ရွှေကျင်တဲ့ လူတွေ များ နေတော့ ထင်သလောက် မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ချင်းတွင်းဖျား တက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ က ရွှေရှာချင်လို့ ’

‘ဪ... မင်းတို့ က အကြံကြီး သမားတွေကိုး... ကောင်းသားပဲကွ ... ငါတို့ မုဆိုးစကား လိုပေါ့လေ၊ တောနက်လေ... သားကောင် ကြီး လေပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အဘ... ခုလည်း အဖျားတက်နိုင်လေ အမှ ညှိရလေ ဆိုသလို ချင်းတွင်းဖျား များများ တက်လေ ရွှေများများ ရလေ မဟုတ်

လား’

ထာသင်မော်နှင့် အဖော် ပါလာသော ထန်ဗူးကလည်း ဦးကာထန် စကားကို ထပ်ဆင့်၍ ထောက်ခံစကား ဆိုသည်။ ။

ဟာကာဆိုသော လူရွယ်ကတော့ ယခုထိ တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ ဝင်မပြောသေး။ ဦးကာထန်မျက်နှာ ကြည့်လိုက်၊ လျှံထန်မျက်နှာ ကြည့်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်း သောက်လိုက်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် စားလိုက်နှင့်သာ ငြိမ်နေ၏။

လျှံထန် အနေကလည်း ဟာကာကဲ့သို့ပင် သူတို့ ထဲ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်မပြော။ ရွှေဆိုသည် ကိုလည်း သူက လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။

လျှံထန် စိတ်ဝင်စားနေသည် မှာ သူ၏ မြားတံ ထိပ်တွင် တပ်ဆင်ရန် အဟက် ထုလုပ်နေသော ဖဲထီး သံလုံး ငယ်ကိုသာ။

‘ဦးကာထန်’

‘ဟေး’

‘အဲဒါ... ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာတာက ဦးကာထန်ကို ချင်းတွင်းဖျား ခေါ်ချင်လို့ ’

‘ဟေး... ငါကနေမှ မကောင်းတာကွ... မင်းတို့ မြင်တဲ့ အတိုင်း...၊ ပြီးတော့ ငါကမင်းတို့ ရွှေရှာတဲ့ အလုပ်ကို ကတိုးတစ်ကောင် လိုက်ရတာလောက် စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ...’

ဦးကာထန်က အမှန်အတိုင်း အရိုးခံ စကား ပြော၏။

ဦးကာထန် အနေမှာ ရွှေရှာသော အလုပ်ကို သားကောင် လိုက်ရသည် လောက် ဝါသနာ မပါပေ။ ရွှေရှာ ကျောက်တူးဆိုသော အလုပ်သည်

ဝါသနာ နတ်ရေးနှင့် အတူတူပင် ရနိုး ရနိုးနှင့် မဟာပထဝီ မြေကြီးထဲ က ရတနာကို မျှော်ရသည် မှာ ရင်မောစရာ ကောင်းလှသည် ။ မသေချာသော အလုပ်။ မရေရာသော အလုပ်။

ရရင် တော်ပါ၏။ မရလျှင် မုဆိုးများ လို ဟင်းစားပင် မကျန်တတ်ပေ။

မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်။ ကိန်းသေတွတ်၍ ရသော အလုပ်မျိုး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လည်း ဦးကာထန်က ချင်းတွင်းဖျား တက်၍ ရွှေရှာမည်ဆိုသော အလုပ်ကို ထာသင်မော် မည်သို့ ပြောပြော စိတ်မဝင်စားပေ။

‘ မဟုတ်ဘူး နော်... ဦးကာထန် စဉ်းစားဦး... ဦးကာထန် တစ်နေ့လုံး အမဲလိုက်လို့ သားကောင် ရတယ် ဆိုပါတော့... အဲဒီ သားကောင်ရဲ့ အရေ၊ အရိုး၊ အမွှေး၊ ဦးချို ရောင်းရတာ အများ ဆုံးရ တစ်ထောင်ပေါ့’

‘အမယ်လေး... ငါတို့ သားကောင် လိုက်လို့ တစ်ထောင်ဆိုတဲ့ ငွေတစ်နေ့မှ မရပါဘူး မောင်ရာ...’

‘အေးပေါ့ဗျ... ခု ကျွန်တော်တို့ က သူများ လို နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်မှာ ရွှေကျင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်... ချင်းတွင်းဖျား တကယ့် ရွှေတုံး ရွှေခဲတွေ ရှိတဲ့ နေရာမှာ သွားရှာမှာ ၊ တစ်သောင်းဆိုလည်း ဟုတ်၊ တစ်သိန်းဆိုလည်း ဟုတ်ပဲဗျ... ခု နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်မှာ ကျင်လို့ ရတဲ့ ရွှေမှုန်ပိစိကွေးလေး အမှုန်အမွှားတွေက ချင်းတွင်းမြစ်ညာက ရေစီးနဲ့ ပါလာတဲ့ အမှုန်လေးတွေ... ချင်းတွင်းဖျား ရောက်ရင် ရွှေတုံး၊ ရွှေခဲ မတွေ့တောင် နတ်နန်းနဲ့ ကူပွန်ထက်တော့ မုချ များများ ရရမယ်ဗျာ... ကျွန်တော် ပြောရဲတယ် ...’

‘မင်းပြောတာ အများကြီး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ထာသင်မော်ရာ၊ ဟုတ်ပါ

တယ်’

‘ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော်လည်း တွတ်ချက်ပြီးမှ ပြောတာပါ ဦးကာထန်ရေ၊ ခု ရွှေဈေး ကောင်းပုံမျိုးနဲ့ ဆို... အပွ...၊ အဲဒီတော့ ဦးကာထန် ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’

‘ဟကောင်ရာ... မင်းတို့ နဲ့ ငါလိုက်လို့ ... ငါကအဘိုးကြီးကွ... လောလောဆယ် နေလို့ လည်း မကောင်းဘူး...၊ မင်းတို့လို ရေထဲမှာ ဘယ်ကြာကြာ နေနိုင်ပါ့မလဲ...၊ မင်းတို့လို... တောကြီးတွေ ကျော်ဖြတ်ပြီး မြစ်ညာပိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ် လိုက်နိုင်ပါ့မလဲ...’

‘ရပါတယ် အဘရယ်၊ ထာသင်မော် ပြောတာက အဘကို ရေထဲဆင်းပြီး ရွှေကျင်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး...၊ ချင်းတွင်းဖျားကို မြန်မြန် ရောက်အောင် လမ်းပြ အဖြစ်ပါ...’

ထာသင်မော်၊ ထန်ဗူးနှင့် ဟာကာတို့ က မည်သို့ မည်ပုံ ဇာတ်တိုက် အကွက်ချလာကြသည် မသိ။ ဤတစ်ခါတော့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသော ဟာကာဆိုသူ လူရွယ်ကပါ ဝင်ပြောလာ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆလိုင်းရေ... ဦးကာထန်ကို ကျွန်တော်တို့ က လမ်းပြ အဖြစ်ပါ၊ ပြီးတော့ ဒီတော ဒီတောင်မှာ ဦးကာထန်က နယ်ကျွမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ စကားဆိုလည်း နာဂ၊ မိဆို စကားတွေပါ တတ်တော့ သူတို့ နယ်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ အခါ အဆင်ပြေအောင်လို့ ပါ... ရသမျှ ဝေစုထဲက တစ်စု ရမယ်... ဟိုရောက်သွားရင် ဦးကာထန်က ထင်းရှု၊ ထမင်းချက်၊ တဲစောင့်ရုံပဲ ရွှေကျင်တာက ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာ ပါ’

‘အေး... မင်းတို့ ပြောတာတော့ ငါမငြင်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငါဘယ်လိုမှ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါနေကောင်းအောင် စောင့်ကြမယ် ဆိုရင်

လည်း မင်းတို့ ရာသီလွန်သွားလိမ့်မယ်၊ ရွှေကျင်တယ်ဆိုတာ သုံးလေး
လပဲ အချိန်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မိုးကျလို့ ချင်းတွင်းရေ ပေါက် လာပြီဆို
ရင် လုပ်ငန်း အလိုလို ရပ်သွားမှာ ’

ဦးကာထင် စကားကြောင့် ထာသင်မော်နှင့် အဖော် ပါလာသူတို့ မှာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

ထာသင်မော်ကလည်း သက်မချလိုက်သည် ။

ဤသို့ အကြံအစည်နှင့် လာကြစဉ်ကမူ အဘိုးကြီး နေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်နေသည် ကို သူတို့ မသိခဲ့ကြ။ ခုတော့ ... မည်သို့ ကြရပါမည်နည်း။

‘အင်း... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဦး ဦးကာထန်’

ထာသင်မော် အပါအဝင် ရွှေရှာသွားကြမည့် လူသုံးဦး၏ မျက်နှာမှာ
မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ နှင့် ဝင်းထိန်လာကြပြန်သည် ။

‘မင်းတို့ ပြောသလို လမ်းပြအဖြစ်၊ တဲစောင့်၊ ထမင်းချက်၊ စကားပြန်
သဘောမျိုးကတော့ ငါ့သား လျှံထန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်’

အဘိုးကြီး စကားကြောင့် သူတို့ သုံးဦးစလုံး၏ မျက်လုံးများ သည်
မြားစူးပဟက် ထုနေရသော လျှံထန်ဆီသို့ စုပုံ ရောက်သွားကြသည် ။

သူ့နာမည် ပါသော သူ့အဖေ စကားကြောင့် လျှံထန်ကလည်း မြားစူး
ထုနေရာမှ သူတို့ ဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။

‘ကောင်လေးက ငယ်ငယ်လေးပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဘသားက ဖြစ်ပါ့မလား’

‘သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်က ငါနဲ့ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်သားကတည်း

က ချင်းတွင်းဖျား သွားနေတဲ့ အကောင်၊ မနှစ်က နွေဆို ငါနဲ့ ကုလားပြည်ဘက်တောင် သားအဖ နှစ်ယောက် သားမွေးတွေ သွားရောင်းကြသေး၊ မင်းတို့ သူ့သာ ခေါ်သွားကြ၊ နာဂ မိဆို စကားလည်း ဒီကောင် ကျွမ်းပါတယ်၊ သူ့အမေကလည်း မိဆို အနွယ်ထဲကပဲ၊ ငါ ကုလားပြည်မှာ သားမွေး သွားရောင်းရင်းက အကြောင်းပါကြတာ’

‘ဟ... အဘ၊ ကျွန်... ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူး’

လူစိမ်းတွေနှင့် တောထဲ တောင်ထဲ မလိုက်ချင်သော လျှံထန်က ချက်ချင်း ကန့်ကွက်စကား ဆိုသည်။ ။

‘လိုက်သွားပါ သားရေ... ငါ့သား မပင်ပန်းပါဘူး၊ သူတို့ ကို ထမင်းချက်ပေးရုံ၊ ဟင်းရှာပေးရုံပါ၊ လမ်းကတော့ ငါ့သား ကျွမ်းပြီးသားပဲ၊ ခု လောလောဆယ် အဘ နေမကောင်းတာ၊ ဆေးဖိုးဝါးခ သူတို့ ပိုက်ဆံ ပေးထားခဲ့ကြမယ်လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ထာသင်မော်၊ ပြီးတော့... ရွှေတွေရရင် ဝေစုလည်း တစ်ဝက်ရ ...’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ညီလေးရာ၊ အခု လောလောဆယ် မင်းအဘကို ဆေးဖိုးဝါးခ အစ်ကိုတို့ ငွေငါးရာ ပေးထားခဲ့မယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ မင်း မပင်ပန်းပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်... လိုက်သွားလိုက်ပါ လူလေးရယ်၊ ထာသင်မော်က အဘ မိတ်ဆွေကောင်းပါ၊ ကူပွန်ရွာကလေ’

လျှံထန်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ ။

လျှံထန်သည် သူ့အဖေ၏ စကားကို ဘယ်သောအခါမှ နှစ်ခွန်း သုံးခွန်း ပြန်ပြောလေ့ မရှိပေ။ သူသည် သူ့အဖေအား တစ်ခွန်းသာ ပြန်ပြော၏။ တစ်ခွန်းပြော၍ မရလျှင် သူ့အဖေ၏ သဘောကျ ဆောင်ရွက် လုပ်

ကိုင်တတ်သူ လူငယ်ပင်။

ဤသည် မှာ လည်း မုဆိုးလေးပီပီ တောစကား တောပျောက် ဆိုသလို တစ်ခွန်းသာ ပြောသော အလေ့အကျင့် ပါနေပုံရသည် ။

ထို့ကြောင့် လည်း သူ့အဖေအား ငွေငါးရာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ထုတ်ပေးနေသော ထာသင်မော်တို့ နှင့် မလွဲမသွေ လိုက်ရပေတော့မည် ဆိုသည်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေသည် ။

‘အေး... မင်း အဆင်သင့်သာ လုပ်ထား၊ မနက်ဖြန်ခါ ငါတို့ လာခေါ်မယ်’

ထာသင်မော်တို့ ကလည်း ဤမျှသာ ပြောပြီး စိတ်ချယုံကြည်စွာ ထွက်ခွာသွားကြသည် ။

ရွှေရှာသွားရန် ဆိုသော အလုပ်မှာ တစ်ရက်စောလေ၊ တစ်ရက် အကျိုးရှိလေ မဟုတ်ပါလား...။

***